

чином, щоб він мав максимальний ефект. І ця організація повинна проходити на рівні дій та можливостей кожного окремого студента. Використання методики індивідуального підходу до кожного студента у викладанні дає можливість докорінно змінити ставлення до об'єкта навчання, перетворивши його на суб'єкт, тобто зробити кожного студента співавтором практичного заняття.

При відповідній мотивації і досконалому матеріально-технічному забезпеченні навіть недостатньо підготовлений, на початок заняття, студент після його завершення володіє необхідним обсягом базової інформації з даної теми.

Викладач мотивує навчальну діяльність студентів, спонукає їх до навчання, організовує навчальний процес таким чином, щоб він мав максимальний ефект. І ця організація повинна проходити на рівні дій та можливостей кожного окремого студента. У груповій роботі виникає елемент змагання і взаємної відповідальності студентів за роботу в аудиторії, за свої знання з предмета, тому і педагог починає з більшою повагою ставитися до студентів. При відповідній мотивації і досконалому матеріально-технічному забезпеченні навіть недостатньо підготовлений, на початок заняття, студент після його завершення володіє необхідним обсягом базової інформації з даної теми.

ПОКРАЩЕННЯ ПРАКТИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ ЗА СПЕЦІАЛЬНІСТЮ «МЕДСЕСТРИНСТВО» СТУПІНЬ (БАКАЛАВР) З ДИСЦИПЛІНИ «АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КЛІНІЧНОГО МЕДСЕСТРИНСТВА»

С.Ю. Каратєєва, І.А. Плеш, Г.І. Кшановська

Кафедра догляду за хворими та вищої медсестринської освіти

Вищий державний навчальний заклад України

«Буковинський державний медичний університет», м. Чернівці

Сучасний розвиток медичної освіти, етапи його реформування, питання, пов'язані з підвищенням якості освіти випускників медичних закладів, вимагають нових підходів до організації навчального процесу.

Прогрес науки зумовили пошук і впровадження сучасних інноваційних технологій у систему навчання. В останні роки система медичної освіти проходить закономірний процес суттєвої модернізації.

Цілком очевидно, що підручники та навчальні посібники для студентів, навіть найсучасніші, не можуть сформувати в майбутніх спеціалістів практичних навичок.

Викладач мотивує навчальну діяльність студентів, спонукає їх до навчання, організовує навчальний процес таким чином, щоб він мав максимальний ефект. І ця організація повинна проходити на рівні дій та можливостей кожного окремого студента. У груповій роботі виникає елемент змагання і взаємної відповідальності студентів за роботу в аудиторії, за свої знання з предмета, тому і педагог починає з більшою повагою ставитися до студентів.

Має місце удосконалення тематичних навчальних кімнат, оснащення їх сучасним обладнанням, більш повноцінно забезпечити заняття тематичними хворими, ефективно використати матеріально-технічну базу кафедри, особливо в клініці. За такої системи організації навчального процесу у викладача є реальна можливість детально провести обговорення зі студентами найважливіших питань теми, що проходить у формі вільної дискусії, в яку активно включаються всі присутні на занятті студенти.

При відповідній мотивації і досконалому матеріально-технічному забезпеченні навіть недостатньо підготовлений, на початок заняття, студент після його завершення володіє необхідним обсягом базової інформації з даної теми.

Впровадження сучасних інноваційних технологій організації роботи та навчального процесу забезпечує належну підготовку фахівців, яка відповідає державним стандартам.

КУЛЬТУРА ПРОФЕСІЙНОГО МОВЛЕННЯ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ ЯК ЧИННИК ВПЛИВУ НА СТАН ЗДОРОВ'Я

Н.С. Карвацька

*Кафедра нервових хвороб, психіатрії та медичної психології
ім. С.М. Савенка*

Вищий державний навчальний заклад України

«Буковинський державний медичний університет», м. Чернівці

Однією з актуальних проблем в умовах вищої школи залишається формування у майбутніх медичних працівників комунікативно-мовленевих умінь. Важливість культури професійного мовлення у фаховій діяльності медиків безперечна, адже специфіка праці передбачає постійне спілкування лікаря з пацієнтом, його родичами, з колегами тощо.

У сучасних умовах, коли громадськість, засоби масової інформації піддають медицину і передусім її практичну діяльність суворій критиці, коли лунають голоси про кризу довіри до медицини, зниження престижу лікарської професії, проблеми моральності в медичній діяльності, лікарської етики, взаєностосунків лікаря з пацієнтами, колегами набувають особливої гостроти й актуальності. Тому великі вимоги ставляться до підготовки майбутніх спеціалістів у вищій медичній школі.

Уміння спілкуватися з хворими – комунікативна компетентність лікаря – мистецтво, яке починає формуватися ще в процесі навчання в медичному вузі, згодом у процесі самостійного професійного спілкування з хворими, людьми з різними психологічними якостями, різного віку, рівня освіти, соціальної і професійної приналежності. Спочатку, на ранніх етапах навчання, починаючи взаємодіяти з хворими, майбутні лікарі часто несвідомо, за механізмом наслідування, копіюють стиль поведінки тих лікарів-викладачів, яких особливо поважають, на чю думку орієнтуються. У міру накопичення досвіду професійного спілкування молодий лікар уже усвідомлено починає використовувати різноманітні психологічні навички, що полегшують спілкування з хворим. Чим більший стаж роботи лікаря,